

[Waldorff]

hvor vi står. Derfor, alene derfor, vil det være umuligt at bruge den nu eksisterende, vage formulering til noget som helst, og derved må man altså også sige, at det, som de radikale har legitimeret deres tilslutning til denne aftale med, eksisterer simpelt hen ikke i aftalen.

En anden ting, jeg lige vil sige noget om, er: er der sket et holdningsskifte i regeringen, som vi har påstået, eller er der tale om et både-og, og har der hele tiden været det?

Så sagde energiministeren, at VS ville udskyde indvindingen for enhver pris. Det er faktisk ikke rigtigt, men vi ønsker ikke at træffe en beslutning, som binder til en kraftig forøgelse af indvindingstempoet, før man har et nogenlunde rimeligt skøn over, hvad der findes af ressourcer, fordi det simpelt hen er uansvarligt, hvis man uden at have den viden iværksætter en indvinding inden for de næste 20–30 år, som så betyder, at man mangler dem senere. Det er det, der er det centrale spørgsmål, og her vil jeg godt bede om, at vi får et svar på det, som hr. Wilhjelms sagde, og som må være det helt centrale spørgsmål i forbindelse med den aftale, man indgår her.

Med hensyn til betalingsbalanceeffekten prøvede energiministeren at argumentere for, at det ikke var helt blæst, hvad han har sagt i sin redegørelse, nemlig at der var en vigtig effekt med hensyn til betalingsbalancen. Det eneste konkrete, vi hørte fra energiministeren, var: vi har jo beskatningen. Og så vil jeg bare sige: ja men beskatningen har intet med denne aftale at gøre.

Så fremstiller energiministeren det som en stor sejr, at vi nu snakker om beskatning, medens vi ikke gjorde det for bare et år siden, og så vil jeg erindre om, at grunden til, at vi ikke gjorde det for et år siden, var, at på trods af gentagne opfordringer og krav fra VS sagde bl.a. statsministeren, men også andre: beskatning er først noget, vi snakker om, når indtægterne engang om 4–5 år begynder at rulle ind. Det er socialdemokratiet og regeringen, der har nægtet at tale beskatning.

Mølgaard (DR):

Der er såmænd kun én omstændighed, der gør, at jeg føler mig kaldet til at stå op på talerstolen, og det er nærmest af hensyn til

historieskrivningen, idet det forekommer mig nødvendigt at dementere, hvad statsministeren siger i sin ikke alene forenkledede, men forkerte analyse af forløbet. Statsministeren fremdrager, at samtlige andre partier end det radikale venstre og socialdemokratiet i virkeligheden havde stillet sig stejlt an, så stejlt, at de i virkeligheden ikke er kommet til at yde noget bidrag til den politiske proces. Det dementerer statsministeren jo for så vidt også selv, når han så i øvrigt konstaterer, at der var et flertal, og at denne tilstedeværelse af et flertal virkede som et pres på forhandlingspartneren. Ergo må der have været flere med i dette flertal, og det er jo altså også sagen, at der var flere end det radikale venstre og socialdemokratiet, som ønskede vidtgående indgreb. Ja, man kan godt konstatere, at der var et flertal for endnu mere vidtgående indgreb end de lovforslag, der var lagt frem.

Jeg vil godt understrege, at vi fra retsforbundets side så afgjort ønskede og ønsker en håndfast varetagelse af samfundsinteresserne, og det indebærer også vidtgående ændringer. Vi har hele tiden gerne set, at det skete ved forhandlinger, men om fornødent måtte man være villig til at handle ved lov. Det synspunkt har retsforbundet bestandig støttet, og vi kan kun beklage, at regeringen ikke udnyttede den parlamentariske mulighed, der lå bl.a. deri.

Energiministeren (Poul Nielson):

Først synes jeg, jeg skylder både hr. Wilhjelms og den svenske litteratur at præcisere, at Pippi Langstrømpes abe staves med to s'er og altså ikke er helt identisk med undertegnede.

Men jeg bed mærke også i andet af det, hr. Wilhjelms sagde. Det væsentligste spørgsmål gik på, om §§ 14 og 15 i den nye undergrundslov, sådan som vi har foreslået den, vil kunne bruges til at forhindre indvinding for DUC indtil år 2012, når A. P. Møllers bevilling løber ud, sådan at A. P. Møller som bevillingshaver slet ikke får noget ud af det. Jeg mener, det er en fuldstændig ekstrem måde at stille problemet op på. Der er to yderekstremer, der gør debatten uinteressant, og dette er det ene af dem. Det andet er, at den tilkendegivelse, regeringen er kommet med over for bevillingshaverne med hensyn